

Ey Can 21 Dizi Yazı Finali

– MehmetALİ · 28 Ağustos 2011

Ey Can!.. Çok söz söyledim, sana ve benim sözlerimden incinen olmuşsa affımı istemiştim, bir önceki mektubumda. Bilirim zor zamanda yaşamaktayız ve yaşantımız, hayatımız noktalanıncaya kadar zorluklarla iç içe geçeceğe benziyor. Bundandır ki her zorlukla karşılaşmamız, bizi daha bir bilemektedir, hayata.

Ey Can!.. Sensizliğin verdiği acıyla sükût direğine beyaz bayrağımı astım, lisân-ı hâl ile. Artık sana mektup göndermem söz konusu değil. Bilmeni isterim ki her mektup için kalemle kâğıd ile buluşmam, benim için hüznün şahikasında olmamla eşdeğer.

Bilmekteyiz ki okumuyoruz, eskisi gibi. Okumuş olsaydık, birçok derdimize dermanı biz kendimiz bulurduk, kendimizi yabancı hekimlerin şefkat dolu kucağına teslim etmez ve yavaş yavaş ölüme sürüklenen bir yolculuğa çıkmazdık.

Olanlar göstermektedir ki hala akıllanmamışız ve akıllanmamız söz konusu değildir. Akıllanmış olsaydık, içinde bulunduğumuz ahval ve şerait, bu denli pespaye olmaz, tarihimizle övünmemize rağmen tarihten ders almamış bir acemî gibiyiz. İncancımızla övünür, gereğini yerine getirmeye ürkek davranırız.

Kültürümüzle başımızı yükseklerde tutarken, kültürsüzlük girdabında boğulmaktayız.

Ey Can!.. Hayra alamet değil, bu gidişimiz. Bizim daha çok tandırlar dolusu ekmek yememiz lazım. Bizim "Biz" olmamız için bize ait olan ne varsa onu sahiplenmemiz gerekir. Bilmen gerekir ki bize ait olanı kabullenmediğimiz vakit, bir başkasına teslim ettiğimiz bize ait ne varsa ondan mahrum kalırız. Eline yalancı meme- emzik verilen ve ağlaması bu yolla susturulan çocuğa dönmüşüz; bunun inkârı söz konusu olamaz.

Ey Can!.. Son mektubumda daha başka ne yazabilirim, sana? Çok düşündüm ve yazdıklarımı -istersen kabul et istersen eleştir- daha fazla yazmanın insana gına getireceğine, kendimce karar verdim. Bilme lazım gelen kendi özüne dönüşü hiç geciktirmeden gerçekleştirmendir. Bunu yapmadıkça, ne sen kendin olabilirsin ne de "Biz" ifadesini kullanabilirsin. "Biz" dediğin, tefrikaya uğramış, bölük pörçük, sağa sola savrulmuş, kuvvetten düşmüş, el-âleme muhtaç olmuş kişiler ise, yazdıklarımı tekrar okuman gerekir. Okuduklarından bir şey anlamamış isen, bize düşen elbette susmak olur.

Ey Can!.. Sesimizin ulaştığı, yazdığımızın gittiği, varlığımızın bilindiği her yere daima saygı göster ki sevgi duy ki karşılığını alabilesin.

Ey Can!.. Bilmen lazım gelen senin kimseye muhtaç olmadan, ayakta durabilmendir. İnsanlık seni beklemekteyken başka işlerle uğraşman beyhudeliktir.

Ey Can!.. Yazdığım mektuplarda kullandığım ifadeler, çoğunlukla bana ait değildir. Okunan, duyulan, yaşanan ne varsa derlediğim ve bir araya getirerek sunduğum bu mektuplar, artık nihayete ermektedir.

Ey Can!... Hak ve hakikat yolunda ilerlemezsene, nefsinin esaretinde güzel diye nitelendirdiğin bir dünya hayatını yaşaman mümkündür. Lakin geride kalanların yaşayacağı eza ve çekeceği cefa, senin eserin olacaktır.

"Önce insan önce erdem" şiarı unutulalı, insanlık, büyük beklemededir. Sen bunu gerçekleştirmeye aday

görülsün.

Daima horlanan mı olmak istersin, sürünen mi, alçaltılan mı, insan yerine konulmayan mı? Yoksa başı dik, alını açık, varlığıyla yanlışları ortadan kaldıran, sözü dinlenen, herkesi kardeş bilen, huzuru, müreffehliği hem yaşayan hem de başkasına yaşatan mı?

Ey Can!.. Sana seslenişim, sadece bu!..

Ey Can!.. Kâsem ederim ki insanlığı bu durumdan kurtaracak, onlara doğruyu gösterecek ve kendilerine olması gerekeni hatırlatacak, senden başka kim var, yaşadığımız zamanda?

Ey Can!.. Bu dediklerimi, başkasından miras aldığım tespitleri unutma. Bil ki kuvvet, birlikten doğar.

Ey Can!.. Sen buna var mısın?